

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560115584/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

«Gute Gesellschaft hab' ich gesehn, man nennt sie die gute,
Wenn sie zum kleinsten Gedicht keine Gelegenheit giebt.»

nei, godt kunde det aldeles ikke kaldes, men det var særdeles brugbart for Poesien, især den romantiske, og bestod af en Art blandede Characterer, et lille Selskab, som Politiet i en urolig Nat kan samle det. De befandt sig Alle i en stor, rummelig Sal, der om Dagen blev afbenyttet til Forhør; gennem et Glasvindue over Døren skinnede en Lygte ind til dem. Alle de, der i denne Aften vare grebne som Forstyrrelse af den offentlige Rølighed, sad og laa her i forskellige Grupper.

«Loven maa have sin Gang!» sagde *Peter Wik*, «det var et lille Feilgreb, at jeg kom herop! men hvad skal man sige. Imorgen vil det nok gæ sig!» Han tænkte paa dem derhjemme og paa *Naomi*, som ventede, at Vognen skulde komme! «Ja hun fik længe Lov at vente!» Havde han ikke tydeligt nok sagt det til Husarerne, da de i Trængselen tog ham med. De vare nu altid saa raske paa det! Ingenting vilde de høre! der vilde ikke heller Vægtvagtmeisteren. Ind til Krapylet skulde man, og Jernstangen strax for Døren. Der var ikke Andet at gjøre end at sove. Imorgen skulde han nok klare Papirerne.

Da Klokkeren slog Tolv sov han en god Søvn, men i hans Hjem var Forvisning om, at en eller anden Ulykke var hædt ham. Hvad skulde de gjøre? *Naomi* resignerede; hun lagde sit Hoved op til Ryggen af Lænestolen, og træt af Reisen sov hun snart ind. Først da hun sov, lod *Luzie* sine Taarer frit Løb, til ogsaa hendes Hoved bøiede sig; men hun drømte ikke som *Naomi* om enkelte Solskinsdage i Fyen, om Kæmpehøie og luftseilende Skyer, hun drømte om den urolige Sø, hun havde seilet over, og om den urolige By, hun var i; derfor drog hun sit Aandedrag saa dybt, og hendes Bryst hævede sig som hos en Syg. Den stille, milde Pige var sovende et Billede paa Lidenskab, medens den vilde *Naomi* syntes en stille, yndig Skabning, hos hvem Alt aandede Fred og Hvile. *Christian* betragtede dem begge. De urolige Dromme, som med galvanisk Kraft virkede paa *Luzie*, tilbagekaldte hos ham Erindringen om hiin Nat ved Kilden, og det forekom ham, som om hun i sin Søvn vuggedes tilbage i hiin Sjaeletilstand. Det var ham ængsteligt at see.

Uvilkaarligt stillede han sig tæt ved *Naomi*, stirrede paa hende, til hans Blod blev ild; han folte en Trang, et vildt Instinct til at trykke sine Læber til hendes. I Beskuelsen inddrak han Kjærlighedens stærke